

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΑΡΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 4.00 ΔΡ. 5.50
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 2.50 » 3.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 1.50 » 2.00

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
 ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
 ΣΤΑΔΙΟΥ 56
 Τ.ΜΗ' ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

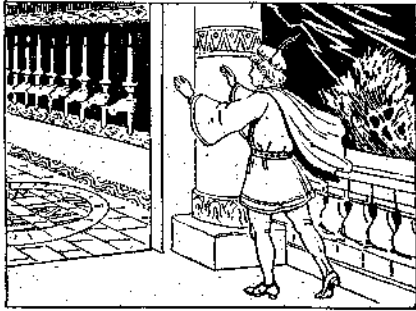
ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1912

ΑΡΙΘ. 22

Η ΑΣΠΡΗ ΓΑΤΑ

Μία φορά ήτο ένας βασιλεύς, ο οποίος είχε τρεις υιούς. 'Επειδή ο βασιλεύς αυτός ήτο γέρων και εφοβείτο μήπως, όταν μετ' ολίγον αποθάνη, πιαστούν μεταξύ των οί υιοί του ποίος να γίνη βασιλεύς, τους έκάλεσε μίαν ημέραν και τους λέγει: **Παιδιά μου, έχω εἶμαι γέρον και ἄ υποθέσεις τοῦ βασιλείου μου με κουράζουν. Ἀπεφάσισα πλέον να ἀναπαυθῶ και να παραχωρήσω τὴν βασιλείαν εἰς ἕνα ἀπό σας. Ἐκεῖνος λοιπόν ἀπὸ τους τρεῖς σας, ὁ ὁποῖος μού φέρει εἰς διάσπῃμα ἑνὸς ἔτους τὸ ὀραιότερον ἀκυλάκι διὰ τὸ με διασκεδάξῃ εἰς τὰ γεράματά μου θὰ εἶναι ὁ διάδοχος μου.**



Οἱ πρίγκιπες εἶε πλάγησαν ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῶν τοῦ Πατρὸς τῶν, ἀλλὰ ἀπεφάσισαν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐτοιμάσθησαν λοιπόν και ἀναχώρησαν ἀμέσως τὴν ἴδιαν ἡμέραν. Ἀφοῦ ἐπῆγαν μαζί μίαν ὄραν ὁρόμον ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, ἐκάθισαν εἰς ἕνα ἔξοχικὸν ἑνεδοχείου ὅπου ἤτο ἐκεῖ και συνεφώνησαν νὰ πάρη ὁ καθένας τους ἄλλον ὁρόμον και εἰς τὸ τέλος ἀκριβῶς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νὰ συναντηθῶν ἐκεῖ εἰς τὸ αὐτὸ ἑνεδοχείου.

Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἐταξείδευεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν και ὅπου εὗρισκε κανένα ὄρατο ἀκυλάκι τὸ ἠγόραζεν. Ἄμα ὅμως εἰς ἄλλην πόλιν εὗρισκε κανέν ἄλλο ὄρατιότερον, ἐπῶλει τὸ πρῶτον και ἠγόραζε τὸ ὄρατιότερον.



Μίαν νύκτα ὅπου ἐταξείδευε διὰ μέσου ἑνὸς πυκνοῦ δάσους ἔχασε τὸν ὁρόμον του. Ἦτο τὸσον βαθύ σκοτάδι ὅπου δὲν ἔβλεπε διόλου ἐδάδιζε ψηλαφῶν. Μία βροχή ραγδαία ἀρχίζει νὰ πῆπῃ σάν νὰ ἀνοίκαν ὄλοι οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ με βρόντες και ἀστραπές ὅπου τοῦ ἔπερναν τὰ μάτια. Ἐξάφνα διέκρινε μακρὰν διὰ μέσου τῶν δένδρων φῶς. Τραβᾷ ἴσα πρὸς τὸ φῶς ἐκεῖνο και μετὰ μίαν και πλέον ὄραν φθάνει καταμουσκευμένος και καταξοσχισμένος εἰς τὴν θύραν ἑνὸς ἀνακτόρου ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα και λαμπρότερα ὅπου ἠμποροῦν νὰ γίνουιν.

Κτυπᾷ και ἀμέσως ἡ θύρα ἀνοίγει ἀπὸ δώδεκα χέρια. Κάθε χέρι ἐκράτει και μίαν λαμπρὰ ἀναμμένην χωρὶς νὰ φαίνεται σῶμα ἀνθρώπου. Ὁ πρίγκιψ τὰ ἔχασε τὸσον ὥστε ἔμεινε σάν καρφωμένος εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἀλλὰ τὰ δώδεκα χέρια τὸν ἐπῆραν ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ και τὸν ἔφεραν

μέσα εἰς τὸ παλάτι. Τὸν ἔφεραν μέσα εἰς ἕνα κομψὸ δωματιᾷ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὁποῖου ἔκαε μία θερμάστρα τοῦ τελειότερου συστήματος. Ἐκεῖ τὰ δώδεκα αὐτὰ χέρια τὸν ἐκάθισαν εἰς μίαν πολυτελῆ πολυθρόνα, τοῦ ἔβγαλαν τὰ μουσκευμένα ρούχά του και τοῦ ἐφόρεσαν ἄλλα ὀλομετάξα με ἕνα ὀλοκέντητο με χρυσάφι νυκτικό.

Τὰ χέρια αὐτὰ ἔφεραν ἀμέσως μέσα εἰς δοχεῖα χρυσὰ νερὸ ἀρωματισμένο και ἀφοῦ τὸν ἔλουσαν καλά και τὸν ἐκτένισαν και τοῦ ἐπλιναν τὰ χέρια και τὰ πόδια και τὸν ἐσφόγγισαν με πετσέτες ποῦ πρῶτην φοράν τῆς ἐπιανε χέρι ἀνθρώπου. τοῦ ἐφόρεσαν ἄλλα πρίγκιπικὰ πολυτελῆ ρούχα.

Κατόπιν τὰ δώδεκα χέρια τὸν ὀδηγήσαν μέσα εἰς μίαν σάλαν ὅπου ἕνα τραπέζι στρωμένο με σερβίτσια διὰ δύο άτομα τὸν ἀνέμενε. Ἡ σάλα αὐτὴ τοῦπερνε τὰ μάτια ἀπὸ τὴν λάμψιν, διότι ἐλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἀπὸ χρυσάφι καθαρὸ.



Μόλις ὁ πρίγκιψ ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι, ἀνοίγει μία θύρα και εἰσέρχεται ἕνα πλῆθος ἀπὸ κατὶ μικροσκοπικὰ πλάσματα, τῶν ὁποῖων τὸ ἀνάστημα δὲν ἦτο μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα πῆχυ. Ἐμπρὸς ἐβάδιζε μία μικρὰ μορφή με τὸ πρόσωπον σκεπασμένον με μαῦρο κρέπ' δύο γάτες ἠκολούθουν μέσα στὰ μαῦρα και αὐταὶ με ἕνα σπαθὶ στὴ ζώνη. Ὅπισθεν αὐτῶν ἤρχετο μία μεγάλη ἀκολουθία ἀπὸ γάτες με φάτες ὅπου ἔχαν μέσα ποντικούς.

Ἡ μικρὰ μορφή ἐπλησίασε τὸν πρίγκιπα, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἐκπληκτος ἀπὸ ὅσα ἔβλεπε, και ἐσήκωσε τὸ μαῦρο κρέπι τῆς. Ἦτο μία λευκὴ γάτα ὄραία, ἐφαίνετο νέα και μελαγχολικὴ.

Πρίγκιψ, λέγει, ἡ Λευκὴ Γάτα, καλῶς ὀρίσατε? ὀρίσατε ὅρα νὰ φάγωμεν!

Ἀμέσως αἱ δώδεκα χεῖρες ἔφεραν διάφορα φαγητὰ και ὁ πρίγκιψ ἔφαγε με πολλὴν ὄρεσιν μαζί με τὴν **Λευκὴ Γάτα**.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ πρίγκιψ παρεκάλεσε τὴν **Λευκὴ Γάτα** νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ παρατηρήσῃ ἕνα μικρὸ χρυσὸ καδράκι, τὸ ὁποῖον εἶχε κρεμασμένο εἰς τὸ χέρι τῆς (πόδι), ἐξεπλάγη ὅμως, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ καδράκι αὐτὸ ἔφερε τὴν φωτογραφίαν του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ **Λευκὴ Γάτα** ἀνεστένεαζε κατ' ἐπανάληψιν ὁ πρίγκιψ ἐθεώρησε καλὸν νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσῃ τότε διὰ τὴν φωτογραφίαν αὐτήν, ἀλλὰ με εὐγένεια πολλὴν ἐγύρισε τὴν ὀμῖλιαν εἰς ἄλλο ζήτημα μέχρι ὅτου ἔγινε μεσάνυκτα ὅπου τὰ δώδεκα χέρια ἤλθαν και τὸν ἔπῃραν εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ κοιμηθῇ.



Τὴν ἐπομένην ὁ πρίγκιψ ἐξύπνησε. Λίαν πρῶι ἀπὸ ἑνα μεγάλου θόρυβου. Παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ βλέπει πεντακόσιες καὶ πλέον γάτες ὅπου ἐτοιμάζοντο διὰ ἑνα μεγάλο κυνήγι, τὸ ὁποῖον ἡ Δευκὴ Γάτα ἔκαμνε πρὸς τιμὴν τοῦ πρίγκηπος.

Ἡ Δευκὴ Γάτα εἶχε καθάλλικεψε ἑνα πύθκον, καὶ εἰς τὸν πρίγκηπα παρουσίασε ἑνα εὐλίνο ἄλογον τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο μὲ μαγικὴν δύναμιν. Μετ' ὀλίγον αἱ σάλπιγγες ἐβρόντησαν καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ παράδοον στράτευμα ἔχωθη μέσα εἰς τὸ πυκνὸν δάσος. Τὶ ἐτράβηξαν τὰ μικρὰ λογαυδάκια, οἱ ποντικοί, καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια ὅπου δὲν εἰμποροῦσαν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὶς φωλιές των τὸ καταλαϊδιάντε. Ὁ Πύθκος τῆς Δευκῆς Γάτας ἐσκαρφάλωνε ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἐκρεμάνετο μὲ τὴν οὐρὰν καὶ ἔκαμνε διάφορα παιγνίδια, καὶ τρόποις διὰ νὰ συλλάβῃ κανένα πουλί, ἐνῶ τὸ εὐλίνο ἄλογον τοῦ πρίγκηπος ἐπῆδα σὰν ζαρκάδι. Διεσκέδασαν ὅλοι πολὺ εὐμορφα καὶ ἐπέστρεψαν τὸ βράδυ εἰς τὸ παλάτι πολὺ κουρασμένοι καὶ μὲ πολλὴν βρεῖν.

Ὅλας τὰς ἡμέρας ἡ Δευκὴ Γάτα ἐφεύρισκε καὶ κάτι νέον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν πρίγκηπα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ μῆνες παρήρχοντο εὐχάριστα χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῆ.

Μίαν ἡμέραν ὁ πρίγκιψ θυμίσθηκε ὅτι τὸ ἔτος πλησιάζει νὰ τελειώσῃ καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπέρπει νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὅπου εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς ἀδελφοὺς του. Ἐλυπέτο ὅμως ὅπου θὰ ἄφινε τὴν Δευκὴν τοῦ Γάτα, διότι τὴν εἶχε συμπαθήσει πολὺ.

Ἄλλοιμονοι! ἀγαπητὴ μου Δευκὴ τῆς λέγει, πόσον λυποῦμαι ὅπου πρέπει νὰ ἀναχωρήσω ἢ γενοῦ κόρη ἢ κάμε καὶ ἐμὲ γάτα! Ἡ Δευκὴ Γάτα ἔχαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε, εἰς τὸ τέλος ὅμως τοῦ λέγει:

Καὶ διατὶ δὲν μένετε ἐδῶ πρίγκιψ;

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκπληρώσω μίαν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως πατρός μου. Πρέπει νὰ τοῦ φέρω ἑνα μικροσκοπικὸ σκυλάκι.

Λάβε τὸ λοιπόν, τοῦ λέγει ἡ Δευκὴ Γάτα, αὐτὸ τὸ βαλανίδι ἔχει μέσα ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμεῖς.

Ὁ πρίγκιψ ἐπλησίασε τὸ βαλανίδι εἰς τὸ αὐτί του καὶ ἤκουσε μέσα εἰς αὐτὸ καθαρά τὰ γαυγίσματα ἑνὸς σκυλακίου. Ἀπεχαιρέτισε τότε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν Δευκὴν Γάτα καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφθάσε πρῶι πρῶι πρῶτος εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὅπου θὰ συνηγάτο μὲ τοὺς ἀδελφοὺς του, ἀφοῦ εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἤγούρασε ἀπὸ ἑνα ἀνθρώπον ἑν ἀπὸ τὰ ἀσχημότερα ὑπολῶν. Ὅταν ἐφθασάν καὶ οἱ ἀδελφοὶ του μετ' ὀλίγας ὥρας καὶ εἶδεν καθέννας τὸ σκυλάκι του ἐγγέλασαν μὲ τὴν καρδίαν τους, διότι δὲν εἶχαν ἑναίτιδα ἀσχημότερο σκυλάκι ἀπὸ τὸ μολῶν ἐκεῖνο.

Τὸ ἑσπέρας παρουσιάσαν εἰς τὸν πατέρα των τὰ σκυλάκια των πρῶτον οἱ δύο μεγαλύτεροι καὶ κατόπιν ὁ μικρότερος τὸ μολῶν του ὑπὸ τὰ ἐσκαρδιστικὰ γέλοια τῶν παρευρισκομένων.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλε πραγματικῶς νὰ ἀφίσῃ εἰς κανένα τὴν βασιλείαν, ἀφοῦ ἔκαμνε ἑνα πιστεύουσαν ὅτι παρετήρει μὲ προσοχὴν τὰ δύο ὠραία σκυλάκια τῶν μεγαλύτερων εἶπε ὅτι τὰ εὐρίσκει καὶ τὰ δύο ὠραία καὶ δὲν εἰσεύρει ποῖο νὰ διαλέξῃ.

Τότε ὁ μικρότερος παρουσίαζει τὸ βαλανίδι του, τὸ σπάζει καὶ ἀμέσως ἐξέρχεται ἀπὸ μέσα ἑνα χαριτωμένο σκυλάκι τόσο εὐμορφο ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ γείνη ἄλλο, καὶ τὸσον μικροῦτσικο ὅπου ἐπερνοῦσε μέσα ἀπὸ δακτυλίδι. Ὁ βασιλεὺς ἔκαμνε ὅτι παρετήρει καὶ αὐτὸ τὸ σκυλάκι μὲ εὐχαρίστησιν καὶ λέγει εἰς τὰ παιδιά του:

Εἶμαι εὐχαριστημένος, παιδιά μου, καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας, ἀλλὰ θέλω νὰ δοκιμάσω ἀκόμη μίαν φοράν τὴν ἰκανότητά σας. Λοιπὸν εἰς ἐκείνον ἀπὸ σας ὅπου μοῦ φέρει εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μίαν κορδέλαν, ἢ ὅποια νὰ περᾶ μέσα ἀπὸ τρύπαν βελόνας θὰ δώσω τὴν βασιλείαν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξεπλήγησαν, καὶ ἐλυπήθησαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ κάμουν διαφορετικὰ, ἀνεχώρησαν ὅπως τὴν πρώτην φοράν. Ὁ νεώτερος ἐπῆγε κατευθεῖαν εἰς τὸ παλάτι τῆς Δευκῆς Γάτας πρὸς τὴν ὁποίαν διηγήθη εἰς τοὺς εἶπε ὁ πατὴρ του. (Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ στρατιῶται τοῦ Γιουσσούφ ἄγχι ἠκολούθησαν πιστῶς τὸ παράδειγμα καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ ἀρχηγῶ των.

Αὐσώπντες ἐξ ὄρητος, οἱ ὄρεσιῖτοι τοῦ Μάρκου, βρουχώνται ἀπελπιστικῶς, ρίπτοντες κραυγὰς ἐδύνης, ζητούντες ἐκδίκησιν, ἐνῶ οἱ Γάλλοι στρατιῶται, παρατηροῦσιν ἀλλήλους κάτωχροι μὲ πυγμὰς συνεσφυγμένας καὶ μὲ προφανῆ ἀηδίαν καὶ φρίκην ἥτις ἐκχειλίζει ἐπὶ τῶν χειλέων των.

Φρικτῶν πρὸ τοῦ ἀπροσδόκητου τούτου τρομακτικῶ θεάματος ὁ Τέρμα ἀφήκε τὸν αἰχμαλωτὸν του νὰ πέσῃ. Ὁ Κύρ-Τσοῦντας συνερχόμενος, προσπαθεῖ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Μετὰ προφύλαξιν ἔρπει πρὸς θάμνον, ἐλπίζων νὰ διαφύγῃ τῆς προσοχῆς των ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ἐκείνου.

Ἀλλὰ κάποιος ἐκ τῶν Ἑλλήνων στρέφεται, τὸν διακρίνει, τὸν ἀναγνωρίζει καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς ἰδικούς του.

— Παιδιά! νὰ ἑνας ἄθλιος! Εἰς θάνατον ὁ δολοφόνος!

Ἅλλοι στρέφονται πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Ὁ δὲ Μάρκος προσθέτει:

— Ναι, εἶμαι εἰς ἀπὸ τοὺς κατηραμένους αὐτοῦ!... Παιδιά! Σὰς τὸν παροῖδιν!

Μία κραυγὴ μεγάλῃ γενικῇ ἀπαντᾷ.

— Νὰ τὸν σκοτώσωμε!...

Δέκα Ἑλληνες ρίπτονται ἐπὶ τοῦ ψευδο-Τσοῦντα, ἕκαστος θέλων νὰ τὸν κτυπήσῃ, νὰ τὸν κατασπαράξῃ, νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς μάρτυρας. Ἐκεῖνος ἀνίσταται ἀπελπιστικῶς κατὰ τῶν θηρίων του. Διὰ μίαν στιγμὴν ἀποσπᾶται τῶν χειρῶν των, διασχίζει τὸν τριπλοῦν κορμὸν τῆς θάλας καὶ κναρριχάται ὅσον δυνατόν ὑψηλότερον, ὑβρίζων τοὺς Ἑλλήνας καὶ βρουχόμενος ὡς θηρίον.

— Ναι, εἶμαι εἰς ἐκ τῶν νικητῶν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς ἀληθῆ καὶ ὑπερήφανος Μουσουλμάνος στρατιώτης τοῦ μεγάλου Γιουσσούφ...

Δὲν προφθάνει νὰ τελειώσῃ. Τέσσαρες ἢ πέντε πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν συγχρόνως. Δύο σφαῖραι ἑλληνικαὶ σφηνώνονται εἰς τὸ σῶμα του καὶ ὁ Κύρ-Τσοῦντας κωλύεται ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ἔπειτα τὸν παραλαμβάνουν τὰ παλληκάρια τὰ ὁποῖα τὸν ἀποτελειώθουν μὲ μαχαίρις....

Μετὰ δύο ὥρας, περὶ τὰς ἑνδεκά τῆς πρωίας, τρία σκάφη τοῦ προηγουμένου Ἑλληνικοῦ στόλου τῶν νήσων Ὑδρας, Σπετσιῶν καὶ Ψαρῶν ἠγκυροβολημένα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ναυπλίου ἀποπλέουν μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας συνηθροισμένων θεατῶν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν πλοιαρχῶν Ἀντώνη καὶ Ἰακώβου Τριμπαζῆ, ὅστις ἀπὸ ἐξαμήνου ἀποτελεῖ εὐδαιμονία κατὰ τὸν μουσουλμάνων ναυτῶν. Βλάβαι μικραὶ εἶχον ἐπιβάλλει εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα σκάφη διαμονὴν πρὸς ἐπιδηρῶσιν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ναυπλίου. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φόνου τῆς φρουρῆς τοῦ Μπουρτζῆ, ἥτις ἐγένετο ἀπὸ πρωίας ὑπὸ λέμβου προδοτῶν εἶχε προσενηῖσει εἰς τὸ Ναυπλίον ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, συμπεσοῦσα δὲ μετὰ τῆς ἀγγελίας τῆς ἀτίμου δολοφονίας τῶν Μύλων, εἶχε προκαλέσει φρενιτιδα ὄργης καὶ λύσσης.

Οἱ πλοίαρχοι οὗτοι ἐγγώριζον ὅτι θὰ εὐρίσκον ὀνεικτὰ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ναυπλίου ἐπὶ τὰ ἑκτὸ πλοῖα ἑλληνικὰ ἄτινα θ' ἀνέμενον αὐτοῦς. Τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἤγνευε ὁ Γιουσσούφ Ἄγχι. Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων εἶχον ἀνισχυθῆ ὑπὸ τεσσαρακοντάδος καὶ πλέον ἀλιείων ἐκ Ναυπλίου, κυρπολουμένων ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς συμπατριώτας των. Ὁ Μάρκος μετὰ τοῦ Ἰωάννου, οἱ ὄρεσιῖτοι καὶ οἱ Γάλλοι προσθέτεον ἐπίσης δύναμιν ἄξιον λόγου. Τὰ τρία πλοῖα ἐπροχώρουν πρὸς νότον εἰς τὴν αὐτὴν περίπου γραμμὴν. Ἦτο ὠραῖον τὸ θέαμα τῶν τριῶν

πλοίων πλεόντων μὲ ἴσην περίπου ταχύτητα, μὲ ἰστία φουσκωμένα ἀπὸ οὐρίον ἄνεμον. Καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν σκαφῶν ἡ αὐτὴ κίνησις ἐπεκράτει, ὁ αὐτὸς θόρυβος, ἢ αὐτὴ προετοιμασία, διὰ μάχην. Τὸ μεγαλύτερον ἐξ αὐτῶν περιεῖχε ἑξ ἡλεβόλα. Τὰ δύο ἄλλα εἶχον ἄνα τρία. Πρὸ ἐκάστου ἐξ αὐτῶν οἱ νεοελθόντες ἠσυχολοῦντο, τῇ βοήθειᾳ καὶ τῇ ὁδηγίᾳ τῶν ναυτῶν τοῦ πληρώματος εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν δείδων καὶ τῶν λοιπῶν μηχανημάτων καὶ ἐσρηκτικῶν ὕλων. Ἄλλοι ἠτοίμαζον διὰ περιπτώσιν ἀγῶνος ἐκ τοῦ συστάδην γιγαταγάνια, μαχαίρας, ἐγγυριδία, ξίφη, σπάθας. Ὁρῆσιος εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου ὁ Μάρκος εἴχου πυρετωδῶς, μὲ νευρικότητα τὸ γιγαταγάνι του, στηρίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀδιάφορος πρὸς τὸν θόρυβον, ὅστις τὸν περιεκύλιον καὶ πρὸς τὰς κινήσεις τοῦ πλοίου. Πλησίον αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, ἐπίσης ἀνήσυχος διὰ τὴν εὐχὴν τῆς δυστυχῆς Μύρτις, παρετήρει εἰς τοὺς πόδας του τοὺς ναῦτος τῶν νήσων, τῶν ὁποίων ἐθαύμαζε τὸ ῥωμαλεῖον παράστημα τὸ θρασύ ὕψος, τὰς ἀγρίας ὀλίγων φυσιογνωρίας καὶ οἱ ὁποῖοι ἠσυχολοῦντο εἰς τὴν προετοιμασίαν τῶν δύο μεγάλων ἡλεβόλων. Ἐθαύμαζε τὴν εὐκολίαν μετ' ἧς τὰ παλληκάρια τοῦ Μάρκου, ἠσυχολοῦντο εἰς ὅλα τὰ ἔργα, τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ναυμαχίας καὶ τοῦ ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνος, δεικνύοντα ὅτι εἰς πάντα Ἑλλῆνα ὑπάρχει ἢ φυγὴ καὶ ἢ ἰκανότης τοῦ ναύτου. Ὁ πλοίαρχος, μετῆλιξ Ὑδραῖος, ἀληθῆς τύπος λύκου τῆς θαλάσσης, διέτασσε μεγαλοφώνως.

— Αἱ Σπέτσιαι, αἱ Σπέτσιαι, λέγει κάποιος. Παρευθὺς ὄλων αἱ κεφαλαί, ὀρθωθεῖσαι ἐξήτησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴν νήσον. Τὸ στήθος τοῦ Μάρκου ὀγκώθη. Ὅπισθεν τῆς νήσου ταύτης εὐρίσκεται ὁ Γιουσσούφ Ἄγχι, ὁ ἀπαγωγὸς τῆς Μύρτις, ὅστις τοῦ εἶχε, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ κατασκόπου, στήσει παγίδα διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον τοῦ αἰχμαλωτῆων καὶ τῶν ἀδελφῶν, ἀφ' οὗ ἀπήγαγε τὴν ἀδελφὴν καὶ τὸν Τριλιουριάννην.

Ἡ φωνὴ τοῦ ναύτου ὑπελάμβανε σκωπτικῆ.

— Ἦσαν καὶ ἔπεσαν μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου τὰ τέρατα αὐτά. Ἐτόλμησαν νὰ σταθοῦν μετὰ τῆς Ὑδρας καὶ τῶν Σπετσιῶν... θὰ ἐνόμιζον χωρὶς ἄλλο ὅτι κοιμώμεθα... Καὶ τὸ πλοῖον κατόπιν διαταγῶν τοῦ πλοίαρχου ἐστράφη πρὸς τὰς Σπέτσιαι.

Τὴν κίνησιν τοῦ ἐμνήθησαν πιστῶς τὰ δύο ἄλλα σκάφη. Ἐκπληκτος, σχεδὸν ἀγανακτῶν, ὁ Μάρκος ἐστράφη ἀπατόμως, φωνάζων.

— Τί κάμνετε λοιπὸν καπετάνιε; Ἀπὸ ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐδῶ...

Ὁ γέρον-λύκος ἐκάγχασε παταγωδῶς.

— Μένε ἡσυγος, παιδί μου... Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πάμε... Καὶ γρηγορώτερα ἀπόρη ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιθυμῶ ὁ φίλος μας Γιουσσούφ... Ἄλλ' ἐπειδὴ μὲ περιμένουν μετὰ τῶν Τρικέρι καὶ τῆς παραλίας, προτιμῶ νὰ τοὺς καταλάβω ἐκ τοῦ πλάγιου ὅπου δὲν εἶναι ἐστραμμένη ἢ προσοχὴ των, διὰ νὰ τοὺς παίξω τὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἤθελαν νὰ παίξουν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους καὶ διὰ νὰ ὠφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας ὅπως προκαλέσω εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ μερικὸς φίλους, ἐνοσίε, φίλε Σπάρτιατη...

— Μὴ μὲ σκώπτῃς, ἀδελφέ!... ἀπαντᾷ ὁ Μάρκος πρὸς τὸν πλοίαρχον. Ἡ νευρικότης, οἱ εἶδοι μοι διὰ τὴν ἀδελφὴν μου μὲ κάμνουν νὰ ὀμιλῶ οὕτω, διότι ζητῶ καὶ ἐπιθυμῶ

τὴν συμπλοκὴν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλπίζω νὰ σώσω ἐκείνους... — Ἡ Παναγία νὰ βοηθήσῃ παιδί μου, νὰ ἐπιτύχωμεν! Ὁ πλοίαρχος τότε ἀφιερώθη ὀλόκληρος εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ σκάφους, ἐνῶ ἀνὴρ τις ἐκ τοῦ πληρώματος ἀνεσφυγῆν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μεγάλου ἱσοῦ, κατασκοπεύων τὸν ὀρίζοντα.

Εἰς τὴν βαθεῖαν σιωπὴν, ἥτις ἐταράσσετο μόνον ἀπὸ τὸν φλοῖσθον τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα ἐσχιζον τὴν θάλασσαν, ἐτοιμῶν πρὸς μάχην ἠκούσθη ἢ φωνὴ τοῦ ναύτου ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ μεγάλου ἱσοῦ λέγουσα.

— Ἐνα πανί! Δύο!...

— Ἐπειτα, ἀμέσως.

— Τέσσαρα! Πέντε πανιά!

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὅπου πράγματι διέκρινον ἀμυδρῶς ὅλοι ἐκ τοῦ καταστρώματος



Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὅπου πράγματι διέκρινον ἀμυδρῶς ὅλοι ἐκ τοῦ καταστρώματος κάτι λευκὰ σημεῖα.

κάτι λευκὰ σημεῖα. Βαθμηδὸν ὅμως, καθιστάμενα ζωηρότερα, τὰ σημεῖα ἐκεῖνα διέγραφον πλοῖα ὀλόκληρα, τὰ ὁποῖα ἐφάνθησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Μὲ εὐχαρίστησιν μὴ κρυπτομένην ὁ ὑδραῖος πλοίαρχος ἀνέκραξεν.

— Οἱ δικοὶ μας!...

Καὶ ἀμέσως ἐπηδολιούχης, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φθάσῃ τὸν στολισκόν ἐκείνον, ὅστις διέκρινετο.

Ἡ συνάντησις ἐγένετο μετὰ μίαν περίπου ὥραν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στολισκῶ ἐμῆθε μετ' ἀγανακτικῆς τῆς εἰδησιν τῆς παρουσίας τῶν Τούρκων μετὰ τῶν νήσων Ὑδρας καὶ Σπετσιῶν, τῶν δύο διαρκῶν ἐστιῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν τῇ θαλάσῃ. Καὶ χωρὶς νὰ γάνωσι λεπτεῖν τὰ ἑκτὸ πλοῖα ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν νήσον Τρικέρι, ἥδη εὐκρινῶς διαγραφομένην.

(Ἐπεται συνέχεια)

EDOUARD ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Όσον διά τον τέταρτον ίδου τί είδον : ένα είδος έρπε-
του γονδρού, ως τὸ σῶμά μου, μήκους 10 μέτρων
έχον ἐπὶ τοῦ σώματός του δύο γραμμάς λευκῶν φυσαλίδων,
πλάτους ενός πιάτου εκάστης ἐξήλθε τοῦ ὕδατος καὶ τὸν
ἐπλησίασε χωρὶς νὰ τοῦ περιβάλλῃ τὸ σῶμα. Μόνον ἡ κε-
φαλὴ τοῦ μούτσου εἶχε προσκολληθῆ ἐπὶ μίαν ἀπὸ τὰς φυ-
σαλίδας τό-
σον στερεά,
ὥστε, ἐνῶ
τὸ ζῷον ἀνε-
κινεῖτο ὡς
προβοσκις
ἐλέφαντος, ὁ
ἀτυχὴς ναύ-
της ὄφινε
τρομέρως
κρουγὰς πό-
νου, καὶ ἀ-
νεκίνοι χεῖρας καὶ πόδας.



«Αμέσως κατόπιν τὸ ζῷον ἐβυθίσθη μετὰ τοῦ ναύτου
ἐπὶ 3-4 δευτερόλεπτα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐβλέ-
πομεν παρὰ τοὺς ἀφρούς τῆς θάλασσης: Τότε ἐξήλθε πάλιν
ἀνεβίβασε τὸ ἐπίμηκες σῶμά τοῦ κατὰστρωμα, με τὸν ἀτυχή
μούτσον ριγμένον με τὴν κοιλίαν πρὸς τὸ κατὰστρωμα.

«Ὁμολογῶ ὅτι ἐὰν δὲν εὐρισκόμεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, καὶ
ἂν δὲν ἦμην, χάριτι θεῆς, πλοίαρχος τοῦ πλοίου θὰ ἔχανα
καὶ ἐγὼ τὴν ψυχραμίαν μου, ὅπως καὶ οἱ ναῦται μου οἴ-
τινες μαζευμένοι εἰς μίαν γωνίαν ἐσταυροκοποῦντο.

«Μαίε, ἐσκέφθηκα, εἰδὼ θὰ ἀποδειχθῆ; ἂν εἶσαι ξευτός
Τί θὰ κάμῃς τότε; Ἐσκέφθηκα ἀμέσως.

— «Ὅλοι ἐμπρός! διέταξα.

«Ὡλε μου, ἂν ἕνας κίνδυνος ἀπειλῆ τὸ πλοῖον, ὁ
ναύτης δὲν γνωρίζει παρὰ νὰ κάμῃ χειρισμοὺς καὶ νὰ
μάχηται.

«Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὴν ταχύτητα με τὴν ὁποίαν ἔ-
τροχαν οἱ ναῦται μου πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ τὴν ἀφινιδίαν
στάσιν των πρὸ τοῦ μεγάλου ἱστῶ, διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν
ὀργὴν μου.

— Καὶ τί περιμένετε; ἐφώναξα. Μήπως φοβήσθε;

— Ναι, ἀπήντησαν ὅλοι με μίαν φωνήν.

— Πηδῆσατε ἐπάνω εἰς τὸ ζῷον ἵα εἶναι ὀλιγώτερον
ἐπικίνδυνον.

«Ἐνας, ἕνας ἔπρεπε φέρειν καὶ ἤρατο νὰ παραταχθῆ
κάτωδι τῆς γεφύρας μου.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δευτέρον ζῷον παρουσίασε τὸ ἐπί-
μηκες σῶμά του, τὴν πρόσβοσκίδα του νὰ ποῦμε, ἀνωθεν
τοῦ κιγκλιδώματος.

— Αἱ, σεῖς! διέταξα. Τέσσαρες ἀπὸ ἑδῶ ἄλλοι τόσοι ἀπ'
ἐκεῖ θὰ εἶσθε ἔτοιμοι καὶ με τὸ παράγγελμα πῆρ! θὰ πυ-
ροβολήσετε ὅσον μπορεῖτε καλύτερα. Οἱ δὲ σκαπανεῖς
πλησίον εὐρισγόμενοι με τὸ ἴδιον παράγγελμα θὰ ὑψώσετε
τὰ τέσσαρα τσεκούρια σας καὶ θὰ τὰ καταφέρτε με ὅλην
τὴν δύναμίν σας εἰς τὸ ἴδιον μέρος διὰ νὰ κάμῃτε τὸ
ζῷον εἰς δύο μέρη.

«Ὅσον τί περιμένετε; εἶπα βέβαιον αὐτοὺς δυστάζοντας.

— Πλοίαρχε, μοῦ εἶπεν ἕνας μικρόσωμος Βρεττῶνος
τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς ὥρας ἐθεώρουν ὡς ἕνα τὸν ἀνδρειο-
τέρον ναυτῶν μου τὰ ζῶα εἶναι δύο καὶ ἐνῶ ἡμεῖς θὰ
τέμαχίσωμεν τὸ ἕν, τὸ ἄλλο βέβαιον δὲν θὰ μᾶς χαιδέει!

— Σὺ Βρεττῶνε ἔχεις τὴν γλώσσα μακρύτερη ἀπὸ τὸ
σῶμά σου καὶ γὰρ ἠσχάσε διότι... μήπως ὁ φόβος σὲ
κάμνει καὶ χάνεις τὸ σέβας;

— «Ὅχι πλοίαρχε! Ἐγὼ τὸ λέγω ἀπλῶς διὰ νὰ ὑπάγω
νὰ συγκρατήσω τὸ ἄλλο ἔρπετον ἐν τῇ μεταξῷ.

— Εἶσαι ζῷον Βρεττῶνε! Δὲν βλέπεις ὅτι θέτομεν τὰ
3/4 τοῦ πληρώματός μας διὰ νὰ συγκρατήσωμεν τὸ ἕνα καὶ
σὺ μόνος σου ζητῆς νὰ ἀναλάβῃς τὸ ἄλλο;

— Τότε διὰ νὰ δώσω θάρρος εἰς τοὺς ἀιχμαλώτους τοῦ
θηρίου καὶ εἰς τὸ πλῆρωμα καταβαίνω κάτω ἀπὸ τὴν γε-
φυραν, ἐπλησίασα τὰ θηρία ἐσπίξα τὰ χεῖρα τῶν ναυτῶν
τοὺς ὁποίους ἐκράτει καὶ διέταξα τὸν Βρεττῶνον νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸ ἄλλο θηρίον καὶ κρατῶν ἐγὼ ἐκ τῆς χειρὸς τοὺς συγ-
κρατούμενους διέταξα : πῦρ!

«Αἶθιοι, σφαίραι, πελέκει, μάχαιραι ὅλαι κατεφέρθη-
σαν ταυτοχρόνως κατὰ τῶν δύο ζῷων. Ἐπεσα κατὰμα-
κ' ἐσφύθη ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος κρατῶν τὸν ἀιχμά-
λωτον τοῦ ζῷου ἐκ τῆς χειρὸς. Ὅταν ἐσηκώθη τὸ πρῶ-
τον ζῷον εἶχε διαμελισθῆ καὶ τὸ μὲν ἕνα μέρος εὐρίσκειτο
πρὸς ἡμᾶς, τὸ δὲ ἄλλο ἔπρεπε εἰς τὴν θάλασσαν.

«Τότε εἶδα καὶ τὸ δευτέρον ἔρπετον νὰ κινῆται διὰ
διευθυνθῆ καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ὁ ναύτης τὸν ὁ-
ποῖον ἐκράτει καὶ ὅστις ἐφαίνετο ὡς νεκρὸς δὲν ἦτο πλέον
γονυπετής, ἀλλὰ με τὴν κίνησιν τοῦ ζῷου εὐρίσκειτο ἀκουμ-
βισμένος εἰς τὸ κιγκλιδῶμα με τὸν κορμὸν καὶ τὴν κεφα-
λὴν πρὸς τὰ ἔξω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ μέσα ἀπ' ἑτέρου
ὁ Βρεττῶνος, ἀφοῦ κατέφερε τὸ κτύπημα τοῦ πελέκειος,
ἐκρατῆθη με τοὺς πόδας καὶ τὴν μίαν χεῖρα ἀπὸ τὸν πα-
παγάλον (ἐνθυμηθεῖτε ὅτι εἶχε πέσει ἐπὶ τοῦ κατὰστρώμα-
τος) ἐν ᾧ με τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ τοὺς ὀδόντας προσεπά-
θει νὰ συγκρατήσῃ τὸν ναύτην τοῦτον ἀπὸ τοὺς πόδας.

«Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ζῷου ἦτο τεραστία,
διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ναύτης ἐσύρετο πρὸς τὰ ἔξω
συναπάγων καὶ τὸν ἀτυχή Βρεττῶνον πάντοτε προσκολλημέ-
νον εἰς τὸν παπαγάλον.

«Ἦμην ἔτοιμος νὰ τοῦ φωνάζω νὰ λασκάρῃ, ὅταν μί-
α τρομέρως κίνησις τοῦ πλοίου με ἔρρηψε κατὰμακ' ὀλί-
κον ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἐπὶ μίαν μανούβρα, καὶ εἶδα
ἕνα πρῶγμα ποῦ δὲν τὸ εἶδα οὔτε ἐλπίζω νὰ τὸ ματαίω-
σῃ ποτέ μου : Τὸ πλοῖον ἐκλείνεν ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν,
ἤκουσα μίαν τρομερὰν βοήθ, ἕνα φοβερὸν κρότον ὡσαν
45 ἱπποπόταμοι νὰ ἐξήρχοντο τοῦ ὕδατος, καὶ εἶδα ἕνα
τέρας κόκκινο, κρᾶσινο ἀπὸ τὴν ἐπάνω μεριὰ καὶ ἄσπρο
ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ σηκώνεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ κατὰστρώματος.

«Ἐσῆκωσε τὰ ἐπτά πόδια του (ἐνθυμηθεῖτε ὅτι τὸ ὄγδον
τοῦ τὸ εἶχον κῶφει) ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ πόδια πελώρια
σάν τὴν ἀντένα τῆς Παναγίας μου, καὶ τὰ μὲν ἐξ ἐξήλωσε
μακαρίως ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματός μας, με τὸ ἔβδωμον δὲ
ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὸν ἱστῶν.

Μία στεντορεία κραυγὴ σάν, ἀπὸ ἕνα στόμα ἐξήλθεν ἐκ
ἐκ τοῦ πληρώματος :

— Τὸ κταπόδι!

Δὲν ἔπρεπε πλέον ἀμφιβολία ἦτο ὁ πολύπους (ὁ Κρα-
κεν ὅπως τὸν λέγουν) ὁ γίγας αὐτὸς τῶν θαλασσοβίων
ζῷων περὶ τοῦ ὁποῖου πολλὰκις οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοὶ
ναῦται μοῦ εἶχον ὁμιλήσει, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευον.

«Ἐχετε ἴδει πολύποδας; Αἱ; Ὅχι! Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο!
Ἄλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί εἶναι ἕνας πολύπους
τοιούτου μεγέθους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ἴσοι με ἕνα πιάτο τὰ δὲ τρομα-
κτικὰ καὶ φωσφορίζοντα βλέμματά του ἐφᾶντιζον πᾶσι τῶν
ἑνῶ μήκος ἐνὸς μέτρον κατ' ἐλάχιστον ὄρον! Εἰσέπνεε
καὶ ἐξέπνεε τόσοσ δυνατὰ σάν νὰ ἦτο φουερόν σιδηρουρ-
γοῦ ἔνιοτε δὲ ἦνοιγε μίαν ὀπὴν τοιούτων διαστάσεων
ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ καταβροχθίσῃ ὀλόκληρον τὸ πλῆρωμα
καὶ ἐμένα μαζί! Καὶ ξεύρεις τί θὰ πῆ νὰ καταβροχθίσῃ
καὶ ἐμένα;...

— Χίλιες, δύο χιλιάδες, πενήντα, ἑκατό, χίλιες, ἕνα
ἐκατομύριον χιλιάδες κανονίε! μπουμ!... uuuuu! μπάμ!
μπουμ!

«Δὲν θέλεις νὰ κατέβῃς ἀπὸ τὸ πλοῖόν μου ἀναδέ-
στατον ζῷον, εἶπα. Μὰ δὲν βλέπεις ὅτι θὰ πῆμε μαζί
στὸν πάτο τῆς θάλασσης! Θὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀγριέψω! Ἐλ-
σὲ παρακαλῶ ἀφισέ μας!

Χαμένα λόγια ὅμως ἐπῆγα νὰ χάσω τὸ λογικόν μου!
Δὲν ἔξευρα τί νὰ κάμω!

Αἴφνης ἐθύμωσα ἔξάγω τὸ περιστροφὸ μου πιέζω τὴν
σκαιδάλην, πυροβολῶ καὶ... τοῦ διαπερῶ καὶ τοὺς δύο ὀφ-
θαλμοὺς! Ἡ σφαῖρα εἶχεν εἰσελθεῖ ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ ἐξῆλθεν
ἀπὸ τὸν ἄλλον!

«— Οἱ δύο μας θὰ λογα...

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου τὸ τέρας
ἐμάζεψε τὰ πόδια του ὑψώθη εἰς τὸν ἄερα, ἐπάθη ἐπ'
ὀλίγον μετέωρον καὶ ἔπειτα.

«— Πλάφ!...

Ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἀφοῦ ὀλίγον ἔλειψε
νὰ θραύσῃ τὸν μεγάλον ἱστῶν μας, καὶ ἀφοῦ εἰς τὸν δρό-
μον τοῦ ἐπάρωσε πῖν τὸ προστυχὸν σχοινία, ξύλα, κα-
σόνες, κοφινία...

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπλησίασα τοὺς ναύτας μου τοὺς
ὁποίους ἐκράτει ἀιχμαλώτους καὶ ἔπειτα με ὅλην μου τὴν
ἡσυχίαν παρετήρησα καὶ ἐξήταξα τὸ τέρας.

Γελῶς ὅπου λέγω τὸ τέρας;

Ἄκουσε φίλε μου καὶ φρίξε.

Ἐν πρώτοις ἔχεις ἴδει πόδι τεραστίου ὀκτάποδος; Ὅχι;
Αἱ, λοιπὸν! Ἄκουσε νὰ σοῦ εἶπω ἐγὼ.

Φαντάσου ὅτι σὲ κάθε πόδι ὑπάρχουν δύο γραμμαὶ, δύο
...διμοῖραι νὰ ποῦμε κάθε μία ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔχει ἐξήντα
ἐξογκώματα, ἐξήντα βεντούζες ἐν ὅλῳ δηλαδὴ κάθε πόδι
ἐκατὸν εἰκοσι βεντούζες ἔπειθὶ δὲ ἔχομε ὀκτὼ πόδια φυ-
σικὰ θὰ ἔχομε ἐνισκόσες ἐξήκοντα βεντούζες;

Αἱ! ἔμπορεῖς νὰ πῆς χίλιες στὸν δικὸ μας ἐπισκέπτην ἡ
μικροτέρα βεντούζα ἦτο ἴση με ἕνα τάλληρον καὶ ἡ μεγα-
λειτέρα ἴση με ἕνα πιάτο σουπας!!! Αἱ! λοιπὸν, αὐτὸ
τὸ ζῷον εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του δύο ναυτὸς μου.

Ἐπρεπε με πῖν μέσον νὰ τοὺς σώσω, καὶ νὰ κάμω τὸ
κταπόδι νὰ μᾶς ξεφορτωθῆ.

Ἄκουσον ἐσκέφθηκα ἀπλουστάτα ὅτι τὸ τέρας αὐτὸ, ἂν
ἦμεν περισσότερον τῶν τριῶν ὥρων ἔξω τῆς θαλάτης θὰ
ἀπέθνησκον. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμέ-
νωμεν τρεῖς ὥρας ἀκίνητοι διὰ νὰ ἀπο-
φασίσῃ ἐπὶ τέλους τὸ κταπόδι νὰ ἀπο-
θάνῃ; Ἀλλὰ ἂν ἐν τῇ μεταξῷ μᾶς ἐπε-
τίθετο;

Ἐφώναξα τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ ἀφοῦ
ἐπέφθημεν μαζί εἶδομεν ὅτι εἰς τὸ ζῷον
ὄχι τρεῖς, ἀλλὰ οὔτε δέκα τρεῖς ὥραι
δὲν ἤρουν διὰ νὰ ἀποθάνῃ. Ἐπρεπε
λοιπὸν πρὶν συμβῆ κανένα ἀπεικταῖον
νὰ τὸ ξεμπερδεύσωμεν.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἂν σῖς εἶπα ὅτι ἡ-
μῶν πλουσίος ἐφωδιασμένος με... πυρί-
τιδα, σφαίρας κ.λ.π.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐνόμιζα ὅτι αὐτὰ δὲν
θὰ ἦσαν ἀρκετὰ ἐπέφθηκα νὰ ζητήσω
τὴν συνδρομὴν δύο χιλιάρων φιαλῶν
βιτριολίου, τὸ ὁποῖον εἶχα στὸ ἀμπάρι
μου καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον
νὰ ἐδρόμζε τὸ κεφάλι τοῦ ὀκτάποδος
μου (διάβολε! εἶχε μείνει μίαν ὥρα ἔξω
ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔπρεπε νὰ τὸ δροσί-
σωμε).

Ἐχώριτα τὸ πλῆρωμά μου εἰς ὀμάδας ἐκάστη τῶν ὁποίων
εἶχεν ἰδιαιτέραν ἀποστολήν. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ναύτας μου
ἐκατόνον πελέκει, δύο ἐκράτον τὰς δύο φιάλας τοῦ βι-
τριολίου, πέντε ἦσαν κάτοχοι τῶν πυροβόλων, ἕνας ἐρα-
στοῖσε μιά σιδηροτριχάλα ὅπου ἀνεμίζουν τοὺς στάχεις (ποῦ
διὰ βολὸν βρέθηκε στὸ καρὰβί μου μέσα) καὶ οἱ λοιποὶ χω-
ρισμένοι, ἄλλοι εἰδὼ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ θὰ ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ
τέρατος με μαχαίρια, μαγκούρες, σπαθιά, παλούκια, μπαλ-
τάδες, σανίδες καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσε νὰ βλάψῃ κατὰ τὴν
τὸν φίλον μας.

Ὁ ὑποπλοίαρχός μου καὶ ἐγὼ με τῆς καραμπίνες μας
θὰ ἐπυροβολώσαμε πρώτοι ἦτο τὸ σύνθημα, καὶ κατόπιν
διαδοχικῶς θὰ ἐπέπιπτον ὅλα τὰ φωνικὰ ὄργανα καὶ ἐργαλεῖα.

Προσοχή! Πύροφωρον... Μποῦμ-μποῦμ ἠκούσθη ἀμέ-
σως, ἀλλὰ τὸ ζῷον δὲν ἐκινήθη δὲν ξεύρω ἂν ἔχετε παῖξῃ
καμμίαν φορὰν, καρφώνοντες εἰς τὸ φρέσκο βούτυρο κομ-
ματάκια ψωμιᾶ εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ὅμως, μπορῶ νὰ σὰς
πῶ ὅτι ἀκριβῶς ἔτσι ἐκαρφώθησαν αἱ σφαῖραι μας εἰς τὸ
σῶμα τοῦ ζῷου!

Παντελὴς ἀκίνησια, παντελὴς... ἀποτυχία!
— Ὅλο τὸ μπαρούτι, ὅλες οἱ σφαῖρες, ὅλα τὰ τρομπόνια
νὰ μπουνε στὰ κανόνια καὶ νὰ ἐκσφενδονισθοῦν ταυτοχρό-
νως κατὰ τοῦ ζῷου! φωνάζω!

Μὴ γελᾶτε!
Ἐπρεπε νὰ εἶσθε παρόν, φίλε μου, διὰ νὰ γελᾶσθῃς με
ὅλη τὴν καρδιά σου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΨΑΛΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου καὶ τέλος)

Ὅταν οὕτως ἐτοιμασθοῦν, ἕνα παιδί τραβᾷ ἕνα σχοινί, τὸ
ὁποῖον ἔχει ἀρκετὸν βάρος εἰς τὸ κάτω μέρος, ὥστε νὰ δύ-
ναται νὰ ἀνοίξῃ τὸν φούρνον. Οἱ ἐργάται βουτοῦν ἀμέσως
τὸν σωλῆνα μέσα εἰς τὸν φούρνον, τὸν γεμίζουν καὶ τὸν με-
ταφέρουν ἀμέσως εἰς μίαν σιδηρᾶν τράπεζαν.

Ὅταν ὁ φούρνος ἀνοίξῃ ἐξέρχεται ἐν φῶς ἐκτυφλωτικὸν
καὶ ἔσται ἀνυπόφορος, δι' αὐτὸ λαμβάνουν οἱ ἐργάται αὐ-
τὰς τὰς προφυλάξεις.

Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὴν σιδηρᾶν τράπεζαν, ἣτις εἶναι
ἀπὸ χάλυβα καὶ κινεῖται ἐπάνω εἰς σιδηρὰς ράβδους διὰ νὰ τὴν
πλησιάζουν καὶ τὴν ἀπομακρύνουν τοῦ φούρνου, ἀναλόγως
τῆς ἀνάγκης. Δεξιὰ βλέπετε τοιμητισμένον τὸν κουβάν με
τον ἐπίστον ἔφερον ἀπὸ τὸν φούρνον τὴν ὑγρὰν ὕαλον.

Με χάλυβδίνους κυλίνδρους ἀπλώνουν εἰς τὸ αὐτὸ πά-
χος τὴν ὕαλον ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῆς, τὴν ἀφίνουν νὰ
κρυσθῇ καὶ οὕτω ἔχουν τζάμι σχεδὸν ἔτοιμον.



Λέγω σχεδὸν ἔτοιμον, διότι ἀπαιτεῖ τὴν ἐξῆς ἐπεξεργα-
σίαν.

Ἐπειδὴ, πρὶν χύσουν τὴν ὑγρὰν ὕαλον εἰς τὴν σιδηρᾶν
τράπεζαν ἀπλώνουν ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῆς λεπτὸν στρώμα
λεπτοτάτης ἀμμῆς διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ ἡ ὕαλος ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης, ἢ πλευρὰ τῆς ὕαλου ἐποῦ ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης
οὔτε λεῖα εἶναι οὔτε διαφανῆς, διότι ἔχει ἀμμῶν.

Ἐφῆρουν λοιπὸν τὸ τζάμι εἰς ἕν ἄλλο τραπέζι μεγάλο
καὶ στρογγυλὸν ἄνωθεν τῆς τραπέζης αὐτῆς στρέφον-
ται βραχίονας με ἀμμῶν γονδρῶν. Ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον κᾶμουν λεῖαν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, τὸ πλύνουν
καλὰ καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιον με λεπτοτάτην ἀμμῶν
μέχρις οὗ γίνῃ τελείως ἔτοιμον τὸ τζάμι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΔΙΑ <ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ>. — Πόσοι από Σας αγαπητοί μου δπου στέλλετε διάφορα έργα προς δημοσιεύσιν εις τὸν «Παῖδ. Ἀστέρω» μας, δὲν ἐξάρητε δταν ἴδετε ταῦτα δημοσιευμένα;

Ἄλλὰ τί λέγω πόσοι; Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐχώρητε. Φαντάσου, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, νὰ δημοσιευθῇ ἓν ἔργον μου, μία σκέψις ἴδική μου, ἓν συμπέρασμα, ἓν ὅ, τι τέλος πάντων, φαντάσου, λέγω, νὰ δημοσιευθῇ εἰς μίαν στήλην τοῦ «Παῖδ. Ἀστέρω», καὶ κάτωθεν τοῦ ἔργου μου τὸ ὄνομά μου;

Πῶ! πῶ! Νὰ μία ὑπερφάνερα μεγάλη. Τὸ ἔργον μου—σκέπτεται ὁ καθεὶς—ἐδημοσιεύθῃ μὲ τὸ ὄνομά μου! Τὸ φύλλον ἐκεῖνο τοῦ «Παιδικῷ Ἀστέρῳ» ἐτυπώθη εἰς χιλιάδας, αἱ ὁποῖαι διεσπάρησαν καὶ εἰς τὰς πέντε Ἡπειρούς ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Ὅλοι λοιπὸν ὄσοι ἔλαβον «Παῖδ. Ἀστέρω» ἐδιάβασαν τὸ ἔργον μου, καὶ εἶδον τὸ ὄνομά μου.

Ὅποια χαρὰ! Κατέστην πασίγνωστος. Ἄλλὰ γιατί μόνον αὐτοὶ νὰ ἴδωσι τὸ ὄνομά μου, καὶ ὄχι καὶ ἄλλοι ἀκόμη περισσότεροι; Διότι δὲν εἶναι συνδρομηταί, ἢ ἀγορασταί.

Τότε τὸν καταλαμβάνει ἀπογοήτευσις, ἀθυμία. Πρέπει νὰ γίνων ὅμως. Πῶς; Πρέπει ἐγὼ νὰ παραινέσω ἓνα, δύο, τρεῖς... ὁ ἄλλος, ἓνα, δύο... κ.λ.π. καὶ ἔτσι νὰ γίνων καὶ ἄλλοι συνδρομηταί ἢ ἀγορασταί τοῦ «Παῖδ. Ἀστέρω». Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγαπητοί μου, παραινέσαντε τοὺς φίλους Σας, νὰ γίνων καὶ αὐτοὶ συνδρομηταί ἢ ἀγορασταί τοῦ «Παῖδ. Ἀστέρω» διὰ νὰ βλέπων καὶ αὐτοὶ, νὰ διαβάζων καὶ νὰ μορφώνωνται ἀπὸ τὰ σοφὰ διδάγματα του.

Ἐλτε λοιπὸν νὰ φροντίσωμεν ὅλοι μας νὰ κάμωμεν ἀπὸ δύο τρεῖς νέους συνδρομητάς εἰς τὸν ἀγαπητὸν μας «Παιδικὸν Ἀστέρω».

Ν. Σακελλάριος

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΑΛΗΝ

Σεβαστὴ θεία Καλή, νὰ μάς ἴδῃς ὅλους με χαρὰ πέρα πολλή λαμβάνων τὸν Ἀστέρω. Σὺν ἀγαθῇ μητέρα νὰ μάς μορφώσῃς προσπαθεῖς καὶ δι' αὐτὸ πολὺ μοχθεῖς.

Δι' αὐτὸ ἐν ὄντι ζῶ δὲν θὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ Σέ· καὶ καθὲ μῆρα θὰ σὲ ἔχω σὺν μητέρα. Ἐν Πειραιεῖ. Ἐδμόμιος Ν. Σταθῆς

Ο ΑΔΕΛΦΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ. — Εἰς καλὸς χωρικὸς ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνίκανος διὰ πῖσαν ἐργασίαν ἀπεφάσισε νὰ γείνη κτηνός. Ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ κτηνίον, ἀλλ' οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ φρονέσῃ τι, οἱ δὲ συνάδελφοί του τὸν περιέπαιζον διὰ τοῦτο. Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ κτηνίου χωρὶς νὰ ἔχη σκοτώσει τίποτε βλέπει ἓνα παιδάκι νὰ κρατῇ ἓνα λαγὸν ζωντανόν. Ἄ! ἀνέκραξεν αὐτὴν τὴν φωνὴν θὰ ἔχω κτηνί; καὶ ἀφοῦ ἠγόρασεν τὸν λαγὸν ἀπὸ τὸ παιδί, τὸν ἔδωσε μὲ ἓνα σπάγγον ἀπὸ τὸ ποδάρι εἰς ἓνα δένδρον, ἀπεμακρόνην πέντε-ἕξ βήματα καὶ τὸν ἐτυροβόλησε. Ἄλλὰ τὰ σφαιρίδια ἀντὶ νὰ κτυπήσων τὸν λαγόν, ἐκτόπησαν καὶ ἔκοψαν τὸν σπάγγον ποῦ ἦτο δεμένως. Ὁ λαγὸς τάβαλε στὰ πόδια κι' ὁ κτηνός ἔμεινε στὰ κρῖα τοῦ λουτροῦ.

Α. Β. Βεκαρέλης

Ο ΜΟΥΔΡ. — Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Μούδρ δταν ἦτο μικρὸς ἦτο ποιμῆν, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς μεγάλης σοφίας του κατώρθωσε νὰ γείνη Ἀκαδημαϊκός. Περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται τὰ ἑξῆς: Ὅταν τὸ πρῶτον ἤρρισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, κάποιος ἀνόητος ἄστειος ἐπέκρινε νὰ τὸν περῶξῃ διὰ τῆς ἑξῆς ἐρωτήσεως: Πόσον κάμουν 3 φορές τὸ 4. «Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μούδρ, ἐάν προσθέσῃτε τὸ πρόσωπὸν σας εἰς τὸ τέλος θέλετε κάμει τὸν ἀριθμὸν 120. Δηλαδή ὅτι ἦτο ἓνα 0 (μηδέν). Σ. Μπρίκος

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ. — Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι θὰ πάω στὸ χωριὸ μου, στὴν πατρίδα μου.

Πῶς τὴν ἐνθυμοῦμαι! Λεῖπω ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Τὸν τελευταῖον χρόνον ποῦ ἔφυγα, ὀλίγο πρὶν φύγω, ἐγόρῃσα βουναὶ καὶ δάση γιὰ νὰ τάποχαιρέτησω. Πῆγα στὴ βρύσι τοῦ μεγάλου δρόμου ποῦ τρέχει ἀδιάνοχα κι' ἀκούραστα τὸ κρυσταλλένιο τῆς νερὸ καὶ ἔπια λιγάκι καὶ ἀπ' αὐτό. Μοῦ φάνηκε πολὺ παρὰ πολὺ νόστιμο. Ἐξαφνα μὴ ἰδέα μοῦ ἦλθε. Θὰ κρατήσω, εἰκα σ' ἓνα δοχεῖο λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ τὸ ἔχω ὡς ἐνθύμιον. Δὲν ἄρρησα νὰ φέρω ἓνα κανάτι μὲ στενὸ πολὺ λαμὸ καὶ νὰ τὸ γεμίσω ὡς τὰ χεῖλη. Τὸ ἔδωσα σφιχτὰ καὶ τὸ ἔβαλα μέσα στὴν κάσα μαζί μὲ τὰ βιβλία μου καὶ τὸ πῆρα στὴν Ἀθήνα.

Πέντε χρόνια ἔχω στὴν Ἀθήνα καὶ ἀκόμα δὲν τὴν ἐχόρτασα. Ὅστε φαντάζομαι ποτὲ ὅτι θὰ τὴν χορτάσω. Τὸ χωριὸ μου τὸ ἔχω πλέον ξεχάσει...

Στὴν γωνία τοῦ δωματίου μου εὐρίσκεται μὴ κάσα μὲ βιβλία, ποῦ ἔχω νὰ τὴν ἀνοίξω πρὶν ἔλθω στὴν Ἀθήνα. Ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀνοίξω γιὰ νὰ ἴδω τί βιβλία μου εὐρίσκονται ἐκεῖ μέσα.

Μὰ ἔξαφνα, μόλις ἔβγαλα τὸ σκέπασμα, εἶδα ἓνα κανάτι μὲ δεμένο τὸ στόμα. Ἀμέσως ἐθυμήθηκα τὴν βρύσιν μὲ τὸ νόστιμο νερὸ, θυμήθηκα τὸ χωριὸ μου μὲ τὰ θεόροτα πλατάνια, μὲ τὶς νερατζῆς καὶ τὶς πορτοκαλλιές, ποῦ κίτω ἀπ' αὐτῆς καθόμουν κι' ἔγραφα ὅ, τι ἤθελα μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Τὸ κανάτι ἔχασε τ' ὄρατο κόκκινο χροῦμα του κι' ἐπῆρε ἓνα κίτρινο μελαγχολικόν, νομίζεις ὅτι ἀπὸ στενοχώριες ἐκίτρινωσε ἔτσι. Τὸ ἓνα του χεροῦλι ἀπὸ τὰς μετακομίσεις ἔχει σπάσει. Τὸ ἀνοίξα... Τὸ νερὸ ποῦ εἶχα κλείσει δὲν ἦτο μέσα. Σὺν εἶδε πῶς εἶμαι ἓνας ἄπιστος, ἓνας ξεχασμένος ἔφυγε...

Ἄχ! Δὲν μὲ χωρεῖ πλέον ἡ Ἀθήνα μου φαίνεται πολὺ βαρετὴ. Τίποτε δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι. Μῆπασε φοβερῇ μελαγχολία, ποῦ κανένα φάρμακον δὲν τὴν γιαιτρεῖ. Μόνον τὸ νερὸ τῆς βρύσης τοῦ χωριοῦ μου μ'μπορεῖ νὰ μὲ γιάνῃ. Θὰ φύγω νὰ πάω στὸ χωριὸ μου... Naί, θὰ φύγω!... Ἐχε γειά, Ἀθήνα. Φοῖβος Λατάνας

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ. — Ὁ Θεὸς εἶχε βαρεθῇ νὰ ἀκοῖν καθε ἡμέραν παράπονα ἀπὸ τοὺς διαφόρους λαοὺς. Διὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ παράπονα αὐτὰ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς διαφόρους λαοὺς νὰ τοῦ στείλῃ ἕκαστος ἀπὸ ἓνα ἀντιπρόσωπον καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅ, τι θέλει.

Μετ' ὀλίγον ἓνα πλήθος ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων λαῶν εὐρίσκειτο πρὸ ἐνὸς χρυσοῦ θρόνου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο ὁ Θεὸς καὶ παραπλεύρως αὐτοῦ ἓνας ἄγγελος—ὁ γραμματικὸς του—μὲ ἓνα μεγάλο ὡς κιβώτιον βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔγραφε τὰ αἰτήματα τῶν λαῶν.

Ποῖος εἶσαι σὺ; Λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν πρῶτον. — Ἄγγλος, παντοδύναμη. — Τί θέλει ἡ χώρα σου; — Ροσμπιφ. — Καλὰ πῆγαινε καὶ θὰ τὸ ἔχη, καὶ ὁ Ἄγγλος ἀποσφρατίζεται ὑποκλινόμενος. — Σὺ; Λέγει τοῦ δευτέρου. — Ἐγὼ εἶμαι Γερμανός. Ἡ χώρα μου θέλει Πανεπιστήμια καὶ ἀρχιεποῦς πῶδας μύρας. — Θὰ τὰ ἔχετε ἀμφοτέρω τῶ ἀπαντᾷ ὁ Θεὸς καὶ τοῖτον. — Σὺ; λέγει τοῦ ἄλλου. — Ἐγὼ εἶμαι Ἰταλός. — Λέγε μὲ λίγα λόγια, διότι ἔχω πολλοὺς ν' ἀκούσω. — Μακαρόνια, μακαρόνια. — Γράψε, λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν γραμματέα του, Ἰταλία μακαρόνια τρεῖς, τετράκις, πεντάκις τῆς ἡμέρας. Προσῆλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἕκαστος ἐξῆτει καὶ ἐλάμβανε διάφορα.

Τέλος προσέρχεται καὶ ἓνας μὲ κοντὴ φρουσανέλλα καὶ στομιμμένο μουστάκι. Ποῖος εἶται σὺ, τοῦ λέγει ὁ Θεός.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις; — Ὅχι! — Εἶμαι Ἕλληνας! — Τί θέλει ἡ χώρα σου; — Ὁρατὸν οὐρανόν. Θὰ τὸν ἔχη! — Ἐκλεκτὸν οἶνον. Θὰ τὸν ἔχη! — Καλὴν Κυβέρνησιν. Ὡ πάρα πολλὰ ζητεῖς, ἀνέκραξε μὲ θυμὸν ὁ Θεός. Καταχρᾶσαι τῆς καλωσύνης μου. Ἐξω! Καὶ ὁ ἄγγελος ἐκλείσει τὴν πύλιν τοῦ οὐρανοῦ...

Η. Σταθῆς.

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μα μᾶ. — Μίμη ἄμα ἀποθάνω τί θὰ κάμῃς; Μίμη ς. — Θὰ φάγω ὄλο τὸ γλυκό. Ἡτέρος Γ. Λουκάκος

Ἐν τῷ σχολείῳ: Διδάσκαλος (πρὸς τοὺς μαθητάς). — Τώρα θὰ σὰς εἰπω μερικὸς προτάσεις. Σεῖς θὰ μεταβάλλετε τὴν ὀριστικὴν ἐγκλίσιν εἰς προστακτικὴν. Ἴδου μία πρότασις: «Ὁ δνος βιάζει» πῶς ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἐκφράσωμεν προστακτικῶς; Λέγε σὺ Στρατῆ. Στρατῆς. — Ντέ, Ψαρή! Ἄνδρ. Ἀντύπας

Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ. — Τὰ σὰ ἐμὸ καὶ τὰ ἐμὰ σὰ ποῖος εἶπε τοῦ; σπουδαίους ταῦτους λόγους; Μαθητῆς. — Κάποιος ποῦ ἦτο ἀπένταρος.

Ὁ Μπαμπᾶς πρὸς τὸν μικρὸν Μίμη: Μπαμπᾶς. — Μίμη, ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον εἶχε πατέρα; Μίμη ς. — Δὲν ἤξεύρω Μπαμπᾶ. Μπαμπᾶς. — Γιὰ πρόσχε παιδί μου, σὺ ποῖον ἔχεις πατέρα; Μίμη ς. — Σὰς. Μπαμπᾶς. — Αἴ! λοιπὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον θὰ εἶχε; Μίμη ς. — Σὰς! Νίκος Ἰω. Σταθόπουλος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἴδε λύσεις εἰς σελ. 192)

1) Ποῖα νῆσος τῆς Ἑλλάδος ὁπωσδήποτε καὶ ἀν ἀναγνωσθῆ γίνεται ἀντωνυμία; Ν. Σταθόπουλος

2) Εἰς τὰς θέσεις τῶν γραμμάτων νὰ τελοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 16, 16, 17, 20, 21, 22, 30, 33, 34, 40 οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα ἐκάστης ὀριζοντίου καὶ καθέτου γραμμῆς νὰ ἴσούται μὲ 50. Φρ. Πάικος

Table with 6 columns (α, β, γ, δ, ε, ζ) and 6 rows (η, θ, ι, κ, λ, μ) for a word search puzzle.

3) Γρίφος. Τις εἶ; Κίαις μέλου Χ. Σταθῆς

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ

(Ἴδε εἰς τὴν σελ. 160)

Μέγας Ναπολέων ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἀννίβας, Ι. Γ. Παύλου, Ἀν. Μιχόπουλος, Ταυγέτη, Σ. Παπαδημάκης, Θ.

Γαϊτάνος, Ι. Γαϊτάνος, Γρ. Ίουστινιανός, Ν. Κουτσιδέλης, Ναϊάς, Γιάννης Λίφανος, Γ. Γαϊτάνος, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ἐλισσάβετ Κουρμπέλλη, Πειραιῶς: Ι. Μιχαλάκος, Δ. Β. Ἰωακείμ. Ζαχαζικίου: Κ. Καλογιάννης, Ξενητεμένο Ἐλληνόπουλο. Τριπόλεως: Σ. Μπρίκος, Ἀρεσπόλεως: Δ. Δαυλάκος. Κορίνθου: Μ. Τρίκκας. Αἰδηψοῦ: Κλειῶ Φοῖβου, Πολυξένη Παναγιωτοπούλου. Ἀμαρουσίου: Κ. Βάκουλης. Ἰθάκης: Ἀν. Μαράτος, Ἀλεξανδρείας: Β. Καραπατῆς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ Ταυγέτη (ἓνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον) Γ. Παύλου (μῖαν ἐξάμηνον συνδρομὴν τοῦ «Παιδικῷ Ἀστέρῳ») Γρ. Ίουστινιανός (ἓνα Ἀμερικανικὸν Κοנדολοφόρον) Δ. Ἰωακείμ (δέκα διάφορα ταχυδρομικὰ δελτία). Κ. Βάκουλης (ἓν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 20^{ου} ΦΥΛΑΔΟΥ

(Ἴδε εἰς τὴν σελ. 159)

- 1) Θως-σος; 2) Ἄρτα-Ἄρτος 3) Ὁράλια (Οὐρά-λεῖα)

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἀννίβας, Δ. Σταυροπούλου, Θ. Γαϊτάνος, Ι. Γαϊτάνος, Πολυξένη Παναγιωτοπούλου, Γ. Γαϊτάνος, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ἐλισσάβετ Κουρμπέλλη, Ἀρεσπόλεως: Ι. Τσιμπιδάρος, Π. Κοζομπόλης, Δ. Τσατσούλης, Π. Λουκάκος, Ἀντ. Τσαούτος, Δ. Δαυλάκος. Ζαχαζικίου: Κ. Καλογιάννης, Ξενητεμένο Ἐλληνόπουλο. Ἀμαρουσίου: Κ. Βάκουλης. Δομοκού: Γ. Μανώλης. Εὔστ. Μανωλοπούλου. Ἄνευ Διευθύνσεως: Β. Μιχόπουλος, Κηφισίας: Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Δ. Σταυροπούλος (ἓνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον) Π. Λουκάκος (μῖαν ἐξάμηνον συνδρομὴν τοῦ «Παῖδ. Ἀστέρω»).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Πειραιῶς: Δ. Β. Ἰωακείμ, Ἀνώνομος ἄνευ Διευθύνσεως (τεμάχιον τοῦ «Παῖδ. Ἀστέρω»). Ἀθηνῶν: Ν. Κουτσιδέλης, Ἰωαννίνων: Δωδωναῖος Ζεῦς, Αἰξουρίου: Παρασκευὴ Κουλουμπῆ, Μαγουλιάνων: Εὐθ. Στάθης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Εὐθ. Στάθης (ἓνα Ἀμερικανικὸν Κοנדολοφόρον) Παρασκευὴ Κουλουμπῆ (δέκα διάφορα ταχυδρομικὰ δελτία).

ΤΗΝ ΒΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀθραμιοῦ: Γ. Κατσούλης, Κορίνθου: Μ. Τρίκκας, Ἀθηνῶν: Ναϊάς, Τ. Γιαννοπούς, Διστόμος Κ. Κοντόπουλος, Ἄνευ Διευθύνσεως: Ἀναστ. Μαρκέλλου, καὶ ἕτερος, Πειραιῶς: Β. Μούστανος, Σοφικοῦ: Ἀγγελικὴ Τσώνη, Κερκύρας: Κυρ. Δερμόνος

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Μ. Τρίκκας (ἓν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

Τετραδία λυδῶν, πολυθνηταῖς τὰ κάτωθι βιβλιοπωλεῖα: Ἐν Πειραιεῖ Θ. Φωτικῆς, ἐν Γυθείῳ Π. Ἀνδρεῖκου, ἐν Τριπόλει Π. Σταυροπούλου, ἐν Καλάμῃς Μανίνου καὶ Βενιποπούλου, ἐν Κερκύρᾳ Παπαδάτου καὶ Ἀραφαντιοῦ, ἐν Πέργῃ Βασιλειώτη καὶ Γούμηνου, ἐν Σπάρτῃ Κ. Στασιώκη.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου Δ. Δημητράκου, Γαλλο-ἰταλικῷ πολέμῳ (Bello Gallico) βιβλ. α' μετὰ σχολίων καὶ μεταφράσεως ὑπὸ Ε. Χρυσανθοπούλου... δρ. ε.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Ἀθῆναι 686ς Σταδίου 56.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ἐξεδόθη. Ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὑπὸ Ἀντ. Παλιεῖστονικόν μυθιστόρημα Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως. Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα ἀριστουργήματα σῆμα 8ον σελίδες 306 μὲ 25 πολυχρόμων εἰκόνων. Τιμᾶται ἀνετος δρ. 1,00. Κομψῶς δεδεμένη μὲ χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν ῥαχὴν δρ. 1,50. Οἱ ἐκ τῶν Ἑσπερίων δέον νὰ ἀποστέλλωσι λεπτὰ 35 ἐπὶ πλέον δι' ἔξοδα ἀποστολῆς.



ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ίδτε λόγουν εις σελ. 192).

Ἀκριβὰ μου ἀνήφια,

Παρατηρήσατε αὐτὸ τὸ ἀγαπημένον ζεῦγος τῶν μαύρων ποῦ τρώγει εἰς ἓνα Ρεστωράν μακρὰν τῆς Ἑυρώπης.

Τρώγουν μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα, ἣ ὅποια ἀρμόζει εἰς τοὺς μαύρους μεγιστάνες.

Ἐν πρῶτῳ μόνον ἤθελα νὰ μάθω εἰς ποῖαν Ἰπτερον γί-



νεταὶ τὸ συμπόσιον αὐτὸ. Εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, Ἀμερικὴν ἢ Αὐστραλίαν; Τοῦτο πρέπει νὰ μοῦ εὑρετε.

Πῶς θὰ ἐργασθῆτε; ἀπλοῦστατον ἀπὸ τὰ περίετρα ἀντικείμενα, δένδρα, ζῶα κτλ. θὰ ἐνοήσητε τὴν ζητουμένην Ἰπτερον. Τὰς λύσεις σας πρέπει νὰ λάβω τὸ πολὺ μέχρι τῆς 10ης Σεπτεμβρίου.

Δῶρα θὰ σᾶς δώσω τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ πλεον ἀπὸ Σᾶς, δι' αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅλα σας θὰ χαρῆτε πολὺ ὅπως ἐχάρηκα καὶ ἐγώ, ὅταν τὸ ἤκουσα. Λοιπὸν μάθετέ το. Ὁ «Παιδικὸς Ἀστὴρ» ἀπὸ τοῦ Νέου ἔτους 1913 θὰ ὑπερδιπλασιασθῇ ἢ θὰ τριπλασιασθῇ. Δὲν εἰξούρω νὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς καὶ ὠρισμένως, ἀλλὰ ἐπάνω κάτω. Θὰ γίνῃ δηλ. δωδεκάσελιδος. θὰ ἐκδίδεται τρίς ἢ τετράκις τοῦ μηνός, θὰ ἔχῃ εἰς ὅλα τὰ φύλλα σελίδα συνεργασίας, διότι ὅπως εἶπα, τὸρα δὲν εἰμπορῶ νὰ εὐχαριστῶ ὅπως θέλω ὅλα σας, κτλ., ἀλλὰ τότε ὅπου θὰ ἔχωμεν χρόνον ὑπερβαρκετὸν δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιον.

Καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη δύο συνεργάται τοῦ περιοδικοῦ μαζὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς διαμένει εἰς τὸ Μόναχον τῆς Γερμανίας καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ Σικάγον τῆς Ἀμερικῆς θὰ σᾶς γράφουν ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει διὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Καὶ αὐτοὶ ζεῦθρον τι σᾶς ἐνδιαφέρει, διότι εἶναι διδασκαλοὶ νέοι καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν. Ἐκεῖ μετέβησαν ἐφέτος διὰ νὰ σπουδάσουν παιδαγωγικὰ, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ Κυβέρνησις μας τοὺς ἔδωκεν ἀδειαν δύο ἐτῶν. Ὁ ἐν Σικάγον εἶναι ὁ κ. Παναγ. Στεφανῆκος, τὸν ὁποῖον θὰ γνωρίσετε πολὺ γρήγορα. Ὁ ἐν Μονάχῳ εἶναι ὁ κ. Ἐπαμ. Παπαμιχαήλ γνωστός καὶ δόκιμος συγγραφεὺς ἀπὸ τὰ Ἀναγνωσματάρια τοῦ τοῦ Κράτους. Εἰς σᾶς εἶναι γνωστός ἀπὸ κατὶ παραμυθία ὅπου σᾶς ἔχει γράψαι εἰς τὸν Παιδ. Ἀστὴρα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νώντας Ἐλατος.

Μὲ πολλὰ μοι εὐχαρίστησιν εἶδον εἰς τὴν ἐπιστολήν σου ὅτι θὰ μετὰβῃ εἰς Ἑυρώπην καὶ ὅτι ἐκεῖθεν θὰ μὲς στέλλῃς δημοσιεύματα διὰ τὸν «Παιδικὸν Ἀστὴρα» ἀγαπητέ μου Ν. Σταθάπουλε. Σοῦ εὐχομαὶ κατευθόδιον καὶ καλὴν ἐπάνοδον.

Τὸ φύλλον σοῦ ἐστάλη Ι. Κατζηνικολῆ. Αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἀργά. Ἐπίσης καὶ σοῦ Κλειῶ Φοῖβου.

Μοῦ γράφεις ὅτι ὁ φίλος σου Πετρούτσος ἔχει ζετρελλαθῆ με τὸν «Παιδικὸν Ἀστὴρα» καὶ ὅτι ἠνάγκασε καὶ σὲ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Περιοδικοῦ μαζικῆς μου Δ. Κορηγᾶ. Δὲν ἔχει δικαίον ὁ Πετρούτσος; τί λέγεις ἐσύ;

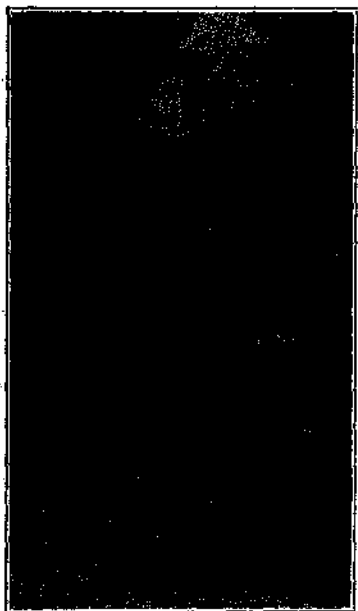
Παρακαλῶ τοὺς Γ. Μιχαλάκον, Γ. Ἀσπρέαν καὶ Γ. Λύρην νὰ μοῦ στείλουν τὴν διεθνοῦσιν των διὰ νὰ τοὺς στέλλω ταφύλλα.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν κ. κ. Παπαδάτου καὶ Ἀραβαντινοῦ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Παιδ. Ἀστέρου» ἀγαπητέ μου κ. Δομπόνε. Τὸ φύλλον αὐτὸ περιέχει τὸν ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ.

Α' Διαγωνισμός Μύθου.

Δύο ἀνήφια μοι ὁ Α. Ἀντόπας καὶ ὁ Π. Παύκος μοῦ ἐστειλαν

κατὶ παραμυθία πολὺ εὐμορφα διὰ νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν πρώτην σελίδα. Ἀπὸ τὰ παραμυθία αὐτὰ ἐσκέφθηκα ὅτι ὅλα σας εἰξεύρετε ἄλλο ὀλίγα καὶ ἄλλο πολλὰ παραμύθια καὶ ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ στέλλετε παραμυθία, τὰ ὅποια διηγούνται εἰς τὸν τόπον σας. Ὁ καθένας ἔμπορεῖ νὰ στέλλῃ ὅποτε θέλει καὶ ὅσα θέλει παραμυθία πρὸς ἐγκρίσιν. Αἱ ἐγκρίσεις θὰ ἀναγγέλλωνται εἰς ἕκαστον φύλλον ὅπως καὶ τὰ τῆς σελίδος τῆς Συνεργασίας. Τὰ ἐγκρινόμενα παραμυθία θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους θὰ γίνονται βραβεύσεις εἰς τὸν Β' Διαγωνισμὸν πρὸς κατάρτισιν καὶ ἢ κερσονόμωσαν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. (Σελ. 192). οἶζον 5' δύο μὲν ὁ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀντίβας



Νικολ. Α. Κομνηνός

Βραβεύσεις εἰς τὸν Β' Διαγωνισμὸν πρὸς κατάρτισιν καὶ ἢ κερσονόμωσαν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. (Σελ. 192). οἶζον 5' δύο μὲν ὁ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀντίβας

Ταμείον τῆς χήρας.—Προηγουμένον ὑπόλοιπον δρ. 26.00
Ἐλήφθησαν ἀπὸ Ναιῶν
» Ν. Καντόπουλον » 20
» Η. Α. Α. » 20
» Ἐδοταθίαν Μανολοπούλου » 10
» Κ. Σολδάτου » 20

Ἐν ὄλω δρ. 26.85
Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σ. Σ. Α. Μογγολικὸς Μύθος
Ξενοφ. Ἀθηναίων. Νὰ ἤμουν ἄστρον, ποίημα Ἀνθ. Ἀντόπα.
Ἡ Δύσις τοῦ Ἥλιου, Σ' ἐρείπια, ἢ Λύγῃ ποιήματα Ἐυθ.
Στάθῃ, Ἐρημακλήσι, Εὐγνωμοσύνη, Μεσημέρι Ἀθ. Βεκαρέλη,
Λόγια τῶν Παιδιῶν Ἀνθ. Ἀντόπα, Ἀθ. Βεκαρέλη, Γ. Ἰωακείμ.
Ἀποριπτονται Εὐφρῆς λοποθοῦσα ἀκατάλληλον, Πλημ-
μύφα, πενήτρον.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα. Χιονισμένος Ὀλυμπος
(Σ. Σ.) Μέλισσα τῆς Θεσσαλίας (Εὐ. Μ.)

Σᾶς ἀσπάζομαι ἢ θεὰ σας Καλῆ.